

Nyári László

Rítusok

Undor

fekete lyukak

szemeid

elnyelnek örökre

nevetésed

üveggolyói gurulnak elém

nyakam töröm vidámságodon

felettem lengedez melled gyümölcse

minek kínálsz

mire magam is vágyom

köldököd kráterébe

tévednek sóhajaim

öled sikamlós szonett

megbotránkoztat s felizgat

hajnalonként

a vesztesek szomorúságával

várom a napot

ébredjen már

s mossa ki szívemből

az éj szennyését

Mint a hegy

tépj el egy papírt
s vele a csendet
éld át
hogy múlik el sercegve
egy levél
hogy támad mozgolódás
a némaságban
aztán nézd
amint havaznak
szállnak a fecnik
szilánkjai a szerelemnek

tépj el egy papírt
s vele a mindent
aztán ne hallj
ne láss
csak érezd
az űrbenyíló

ablakok huzatát

érezd amint távoli

fekete lyukakba

hullanak

eltaszított energiáid

és többé tépned már nem kell

nincs szükség már a rítusokra

légy mint a hegy

melyről leperreg az eső

lemállik a hó s lassan

kövenként legördül önmagáról

Rítusok

kezed kezemen

kezem kezeden

valami mozdul

szemedben szemem

szememben szemed

valami mozdul

ujjak ha hajtól

talpig gyalogolva

ujjak ha talptól

hajjig gyalogolva

valami mozdul

nyelvem ha nyelvedre csavarodva

nyelved ha nyelvemre csavarodva

valami mozdul

testem ha testedbe csúszva

tested ha testemre csúszva

valami mozdul

s kerekre olvadt fények

gördülnek gyorsulva

kerekre olvadt lényünk

gurul gurul gurul

tánc

piros kék sárga

vonalak hajlonganak az éjben

s míg lényünk olvad ömlik

valami megáll s aztán

valami mozdul

Hegyek

lábaid korlátjai közt

gyalogolok feléd

lábaid korlátjai közt

igyekszem hozzád

de nem talállak

bár bal bokád jobb bokád

bal térded jobb térded

bal combod jobb combod

között törtetek előre

még sem érzem meg

mégsem érlek el

hiába csúszok testedbe

hiába búvok beléd

nem találkozhatunk

a hegyekre gondolok mindig

csúcsaikon jelképpé fagyott a hó

*felmászhatók oda
lekotorhatom a havat
törhetek egy darabot a sziklából
de a hegyet magát
nem érinthetem
zászlót tűzhetek a csúcsra
ott maradhat lábam
tenyerem nyoma
ám mire leérek tudni fogom
nem jártam ott ahova vágytam
s nem ott hagytam jeleimet
bokától térdig
térdőtől combtőig araszolva
csúszva mászva gyalogolva
hegycsúcsok nevetnek
meghághatatlan sziklák vigyorognak
s forró öledből
egy lavina lesodor a völgybe
elsodor a magányba*

Szirmok

domború szírom halom

női mellen haldokló virágok

a mellbimbó barnán

mered ki belőlük

szemem a piros fehér

kék sárga ívek közt

újra és újra rátalál

a szirmok lassan

fonnyadnak enyésznek

lesöpöröm őket

s a kihívó domborulatba

markolok

virágok szirmait

zabálom testedről

és egy szelidebb világra

gondolok

ahol némán sikoltasz

mert hiába nyílnak itt virágok

hiába mered ég felé

a melled

hiába ölel síkosan öled

s hiába élvezünk

százszor ezerszer

ha a testedre szórt

virágok elmúlnak

örökre elenyésznek

Térdel köztünk a csönd

*Testünk még nedves: Elnyúlva fekszünk, kimerülten.
Lecsupaszítottuk magunkat. Szavaink fölösleges
sallangok lehetnének csak szerelmünk ünnepén. Nem
szólunk hát. Közénk térdel a csönd e hallgatag fiú,
közénk térdel a csönd e hallgatag leány, megérinti
bokánkat. Ujjai lassan lépegetnek a csonton feszülő
bőrön, felfedeznek néhány apró eret s indulnak fölfelé.
Óvatosan cikáznak a szőrőszálak között s a térdnél egy
pillanatra megpihennek, aztán föl tovább, végig a
combon. Testünkben vékony vezetékeken futnak a jelek
és szívünk gyorsabb ütemre vált. Az ujjak elhaladnak
ágyékunk mellett s agyunk mozivásznán emlékek
dőlnek pázsitra, ágyra, szőnyegre s egymásra. Mire
mellémig ér a kéz borzongó testtel próbálom régi lányok
érintéseit sorba rakni. Mikor melledhez ér a csönd
mellbimbód már vérrel teli s feszülő bőröd erősebb
támadásra vár, de a csönd keze, lassan, mint az elítéltek
évei, nyakunkig kúszik, hajunkba túr s hajszállainkat
egyenként megpendíti.*

*Térdel köztünk a csönd e hallgatag fiú, térdel köztünk a
csönd e hallgatag leány, s hajunkkal játszik.*

*Órák fogaskerekei hatolnak egymásba, kvarckristályok
rezegnek, fordul a Föld s az ujjak már
szemöldökünkön bandukolnak. Szánk e ragadozó
virág, harapna már, de a csönd keze könnyedén
mellünkre lendül, aztán mint lavina zúdul ágyékunkra.
Engem megmarkol s keze az Ősi mozdulatok évezredek
óta nem változó ritmusával hajt előre végső céljaink
felé. Ujjai beléd hatolnak s az egyre erősödő
mozdulatok és gyorsuló lélegzeted jelzi, egyfelé
megyünk. Térdel köztünk a csönd, hallgatag fiú, térdel
köztünk a csönd, hallgatag lány s kezeit az égnek
mutatja, had lássa a Hold csillogó nedveink. Ó csönd
maradj meg mindig emlékezetünkben, tedd szánkra
gyönyört hozó ujjad mielőtt szólnánk s mondj értünk
egy szótlan imát az éjnek..*

Lábad

gyantázott lábad

simasága

elámit

egy este

a reggel reménye

nélkül is

elszánkáznék rajtuk

olvadó lényed

lényegéig

Egy félbe maradt képről

terpentin szagban

keverek a fehérhez

sárgát pirosat gondolatnyi

feketét

a bőröd színét

s amint az ecset végig

simogatja tested

hallom ahogy lihegsz

felsőhajtasz nevensz

mellbimbódhoz érve

a felület simasága megtörik

apró barázdák

gombostűnyi dombok

*gyorsan még pirosat
feketét
hogy a hatalmas
udvar barnán lúdbőrözések
s egy csipetnyi kéket*

*az ízét nyelvemről
nem mossa le semmi*

*s a vászonról sem
a hajlatok dombok
váltakozása
néha fehéret
máskor kéket kíván
hogy aztán megérkezvén
vágynak urához
piros kelljen cseppnyi*

*s fekete temérdek
az ecset megáll
a göndör szálak
selymes érdessége
meghalad minden
vizuális tudást
s a költő is csak
merenghet némán
a rózsaszín ajkakat
beszippantják a szavakat
megáll a kéz a száj az agy
a szobán át egy mosoly gurul hozzám
aztán hull hull
az igazság át az űrön
bele a csillagok mögötti
nagy szemeteláda
egy még üres zugába
hogyan a bölcsék teleirt
s elszórt papírai közt*

kinyilvánítsuk $A^2 + B^2$

az egyenlő lehet C^2 -tel

de egyenlő lehet a szerelemmel is

mert befogjuk

átfogjuk egymást

s érzéseink önmaguk szorzataként

növekednek tovább

a terpentín szagban

a festék csöppökben

az ecset hegyén

mindeniütt

s agyam kezem

hiába bűvészkedik

a fénnel a színekkel

mert ahogy te

engem látsz

úgy látlak én téged

s még vers helyett is

*csak tétován terpentim**ől***

*festékek**ről** dadogok*

s ha itt vagy is rólad

ábrándozom a mosolyod

íve mögül

rám villanó fényben

Mondj szavakat

mondj szavakat

szem száj arc kéz

fül nyak mell has

derék comb vádli fenék

s a végére érve

szőrrel borított domb

függőleges vigyora

ölti rád aprócska

nyelvét

mondj szavakat

te kollagénes bőrű

szilikon-keblű

te kontaktlencsés szemű

gyantázott lábú

szeretlek imádlak

csillagtérképeken még

be sem jelölt galaxisok
vörös óriásait hozom le néked
ezerszer mondták
s mégis a vigyorgó
síkos csókjá magába zár
mondj szavakat
ó de jó csodálatos vagy
ó jó jó tőke tőke nagyon jó
sóhajts nyögj
s valódi lényeged
felszínre tör
mondj szavakat
köszönöm köszönöm
köszönök mindent
kezed simogatását
melled feszülését
feneked járását
szeretlek
szavakat mondj

*de soha ne beszélj
mert mondataid
mint órák spirálrugói
tekerednek szerelmed köré
s utána már
minden vessző pont
csak feszíti feszíti
s az időzített bomba
ketyegni kezd*

Elhagylak

*Kár, hogy te nem láthatod
azokat a tekergő piros vonalakat,
ott a világ szélén. Hunyd le
a szemed és próbáld meg mégis
csodálni velem a vonalak táncát.
Nem, látom nincs erőd, nincs erőd
lelkembe kapaszkodva sem
arra, hogy kilépj a világból.
Téged minden ideköt. Isten veled.
A piros vonalak erősebbek a szerelemnél
s táncuk hús kenőcs a fájdalomra.
Bocsásd meg nekem, hogy öled ismerős
melege helyett a hűvös űrben
kavargó idegen táncot választottam,
de beláthatod minden szerelem
véget ér egyszer s jobb mindkettőnknek,*

*ha az ismeretlen piros vonalakért
s nem egy másik öl tiedre emlékeztető
ismerős melegéért hagylak el.
Mert innen ha elfáradtam,
bűntudat nélkül visszatérhetek hozzád
és csupán távolba merengő tekintetem
beszél arról, hogy jártam a világ
szélén és vonal voltam én is és
táncoltam én is.
Most itt vagyok és gyűjtöm az erőt
ágyad reaktorában a következő tánchoz.*

Rítus

kezéd ha kezemre

nem

porzó hólabdák

a hegyoldalon

kezem ha kezedre

nem

lavina siklik

valaki sikolt

szádat ha számra

nem

hólabdák porzának

a hegyoldalon

számat ha szádra

nem

sikló lavina

valaki sikolt

testem ha testedbe

nem

tested ha testemre

nem

orális ornamentika

diszítí legönzőbb tagunk

saját súlyuktól olvadó

hőtömegek

tedd szíved vörösét

a jégre

nem

tedd szíved vörösét

a jégre

orális ornamentika

vágyból desztillált motívumok

hólétiól lucskos

holnapodra

gleccserek borjai

hullanak

Bűneim

este van
s elképezem
amint egy idegen
nyelvével titkos
jeleket rajzol
bőrödön
rád írja sorban
mit nekem nem lehet
s felírja hasadra
összes bűnömet
sírhatnék is
de olvasom inkább
tested a könyv
s a nyálból rótt jelek
elálmosítón
azt mondogatják
ami elmúlt vissza nem jó
de ami nem múlt el
az még eljöhet
2003.04.08.

Cseresznye

Talán még alszol
Mint pattanni készülő
Rügyek méhében
Földi másod

Talán még alszol
Szívedben elhaló
S meg-megújuló
Dobbanások

Tavasz kéne már
Illatos gyenge
Virágok a fákra

Tavasz kéne már
Aztán nyár
S egy cseresznye
Szomjazó számba

Mióta elmentél

mióta elmentél
minden nap
egy-egy virág nyílik
a lábad nyomán
ha lehajolok hozzájuk
a hajad illatát érzem
a füled illatát
nyakad harapásra
váró bőrének
nyálammal összekeveredett
illatát érzem

orromban újra
s úrja éled
köldököd illata
érezem a térdedtől
a combodon át
az öledig vezető titkos út
minden illatát
aztán amikor orrom

tovább nem bírja már
falni kezdem a szirmokat
s téged izlel a szám
és a virágfejek mélyén
vár egy magányos bibe
s a csiklód ízével
számban hullok a semmibe

Telefonszex

Amikor a kagylóból
megszólal a hangod
fülemben nyelved is
motozni kezd
aztán máris üti
kongatja s harangzúgássá
növeszti bennem
hiányod

mert kellesz
mert kellesz nekem

férfi vagyok
s minden szó
mely megnyugtathatna
még inkább feléget
bensőmben minden gátlást
elhamvaszt minden
szemérmét

már nem szégyelem
amikor a hangod
csókjaid helyén
kis tüzeket rak bőrömön

már nem szégyellem
hogy a telefon helyett
az öledbe beszélek
s érzem az ízedet
már tudom
hogy minden szó
amit kimondok
egy lázas simogatás
azon dombon
hová vágyunk a végén

ügyis elvezet

megint letetted
s én a telefon
gombjait babrálom
mintha csak rajtad
matatnának kereső ujjaim

megint letetted
s a hiányod
oly izgatón fáj
mint a harapásod
védtelen nyakamon

hány hívás még
amíg újra kimondod
hány hívás még
míg a hangod helyett
a nyelvedet érzem fülemben

hány hívás még
míg a telefon helyett
savanyún-édes
kagylódba

suttoghatok beszélhetek

Most

most hogy végre megtudtuk
nem tudunk semmit
csak azt hogy ez így
tovább nem mehet
most már akár
a melled íze is
eszembe juthat
most már
üres hajnalokon
gondolataim
visongva csúszdázhatnak
síkos öledben
most már akár
újra hallhatom
amint azt mondod
szép vagyok
mert az vagyok
szép és bűnös mint a szentek
szép mint te
esendő bűnös
és szent
mert másként nem lehet

amint a megfeszített
majd felkél
s újra éled
úgy indul el ismét
a bőröd felett
éhes orrom
hogyan megkeresse
titkos hajlataid
borzongatón gyönyörű
illatát

Eső

esőcseppek kopogására
ébredek
a szürke reggel
tépett szélű felhők
lábvizében mosdik

feléd fordulok

lehunyt szemhéjad
alatt verdeső szembogarad
mozgásából látom
újra éled
valamelyik borongós
délutánunk mozdulatait
esőcseppek íze a számban
s a tiéd
olyan vagy nekem
mint az éltető zápor
a megrepedezett földnek
kitöltőd emlékezetem
hajszálrepedéseit
ha rám nyitod szemed
a komor felhők mögül
kivillanó ég jut eszembe
Héra tekintete
lebeg a világ felett

el fogok tűnni
ez az eső
belemos a földbe
összekever a sárral
csak az írástudók
s a meteorológusok
emlékezetében élek tovább

özönvíz a létezésed
homokzsákok felett
átcsapó ár
ruhátlanul lépek ki a házból
az eső átölel megsimogat
megöl

mire felébredsz
már egy pocsolya mélyén
emlékszem rád

mire felébredsz
napsugarak szívószálai
felszipantanak a fellegekbe

mire felébredsz
újra esik majd
s te csak mikor
süvegcsukor szíved olvadozni
kezd
ismered fel
esőcseppekbe csomagolt
szeretődet

Nyár

az álom
öntőformáját
szorgos rézkalapácsával
lebontja rólam a vekker
újra öntött arcom
árnyékai
reménnyé olvadnak
a reggeli fényben
kilépek a nyárba
a tegnapi sebek borogatása
még ott van az ébredő fűvön
elindulok
lábam a pedálon
reped
mint leány-szobában
léha álom
szállok
mellkasom vitorla
a nap szele feszíti
sebesen gurulok

valahol messze
nők illata fordul
a takarót levette
a hajnal hűvösén át
melegük érzem
a sárga mezők szélén
pipacsok vére
haladok
a küllők ledarálják a reggelt
s felteszik az aszfaltplatinra főni
hogy mire tornyok harangja kondul
délle érjen

megyek

fortyogó magma
kifut a dél izzó habja
a délután

s előnti a tájat
tekerek a kerekek
az utat ismerik
hazatérek
a kertben tücskök
élesztgetik az estet
s mikor a hold
felrázza a párnám
az ágy másik felében
a mosolyod vár rám

Augusztus

most búcsút inthetünk
a mezítelen combok
lassan majd betakaróznak
a fedetlen keblek sem soká
lógnak már bele
 kéretlenül az életünkbe

ó fantáziátlan nyár
heved múltán
agyunkban újra vetkezni
 kezdenek a lányok
s a hűs szellők érdes keze
forróvá dörzsöli emlékeinket

borzongatóbbak már az esték
egyre több szúnyog menekül

 szobámba
s a lét kérdéseire adott
csattanós válaszaim nyomán
vöröslő foltok
 megannyi útjelző

az elmúláshoz

Várlak

a csönd mint egy unatkozó virág
hullatja percszirmait

várlak

várom ujjaid tétovának tűnő
céltudatos menetelését bőrömön
a háztetőről az olvadó hó
megroskadt darabjai hullnak a mélybe

várlak

várom nyelved csápjának
izgatott tapogatózását fülemben
és tudom nem érkezel meg
amikor ujjad nyelved bőröd
melege azt hazudja itt vagy
te kint leszel a tél enyésző
hullái közt s a hólé
dobolását hallgatod
és nekem sügött sóhajaid
forró áramlatában végképp
vereséget szenved
az ablakon túli fagy
de amikor ágyamból felkelve
kilépsz a tavaszba
itt hagyod homlokom mögött

zúzmarával borított emlékeid

Nyugodtan

nyugodtan
nyisd ki a szemed
sötét van
még az éj
sem figyelhet
csókjainkra
lelkünkben féktelen szabadság
s testünkben a megolvadt vágyak

idegen szívek felé ömlenek

Kedves

kedvemet
kedveddel
elvegyítve
simogatások másznak
a lepedő felett
s az éj
e cinkos kerítő
a hajnal után is velünk marad

Végzet

Micsoda végzet
talpadra tekint az ég
s fenekemet látja
így tűnnek el az illúziók
így tesz egyformává s ellenséggé
az élet

Egy lány

egy lány
vörös ajkú
szőke
ábrándosan nézett
a kapualjból
talán rám
később nyögdécselve
szemezett a plafonnal
lábai közt egy idegen
férfiassága olvadt
tűnt el az időben

A telefon

már nem várlak
 mondtad
pillanatnyi csend
 nem válaszoltam
 azóta
hallgatsz
a telefon kezedből
hull hull
lehajolok érte
de nem veszem fel

